

Едно от малките хубави неща вчера на стадиона в Ямбол беше времето. На срещата от Югоизточна "В" АФГ между отборите на Тунджа 1915 и Димитровград 1947 си пролича нивото на българския аматьорски футбол. Срещнаха се два отбора от градове с население общо над 125000 хиляди жители а на терена имаше само няколко футболиста. На трибуните имаше не повече от 300 зрители, които се оказаха най-големите мазохисти в града. Съжалявам наистина, но трябва да го кажа, футболен отбор Тунджа 1915 няма. Има някакво подобие на футболен отбор, който сякаш си го събрал набързо по спирките в града. Единственото хубаво нещо в отбора е младостта на футболистите, което не ги оневинява за качествата им. Треньор също не видях, имаше един, който викаше на пистата, но не мога да кажа, че е треньор, възпитание 0, качества 0. Само той не видя, че отборът му играе всичко друго, но не и футбол. За 90 минути отборът на Тунджа нямаха удар към вратата. Повече от три точни паса за този отбор са химера. Тактика, какво е това? Футболистите на Тунджа играеха футбола от годините, когато треньора им сигурно е бил футболист 80-те. Либери, което играе на 10 метра зад защитата и опити да се спуска топката от ритане. Организиран хаос, това е тактиката на отбора.

Към отбора на Димитровград 1947 ще бъда малко по-снизходителен. При тях положението не е много по-различно, но все пак разлики има. Една от тях е, че имаха няколко футболисти, които можеха да спират топката, за разлика от тези на домакините и един треньор. Този отбор поне се мъчеше да играе някакъв футбол, виждаше се, че с футболистите е работено и знаеха някои елементарни тактически познания. Това е и причината за победата на Димитровград 1947 днес с 2-0. Това беше и най-малкото с което можеха да си тръгнат от град Ямбол. Някой ще ме обвини, че нищо не съм написал за срещата, а само някакви небивалици и тук е проблема. Футбол нямаше и не си заслужава моето внимание. Докато някой хора не разберат, че футбол се прави и с много други неща, освен пари, това ще е положението по българските терени. Казвам българските, защото положението в Ямбол не е много по-различно от това в повечето градове и села в България. За моя жалост и на малкото останали фенове на българския футбол, това ще е положението в близките 15-20 години.

За съдиите ще кажа само, че бяха в унисон с отборите, стадиона, публиката и всичко останало. Имаше влизания за директни червени картони, които не бяха санкционирани

дори с жълт. Реакциите им бяха бавни, което изостри още повече срещата. И ако бяха всички като страничния рефер, който беше жена поне оправданията щяха да са основателни.

Не знам кога друг път ще отида да гледам отбора на Тунджа Ямбол, но дано тогава отборът изглежда по-друг начин.

Ако желаете и резултатите на вашия любим отбор да бъдат публикувани в сайта, репортажи, коментари, интервюта напълно безплатно, просто ни изпратете материалите на имейл: bgfutbol@abv.bg